

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμούντες χρόνον
 ἔστην κλεινὴν ἐδρεύουσαν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Ἐγκαίσα καὶ χίλιχα κί' ἑπτά,
 εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

ράματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὰ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὰ φράγκα εἶναι μὲνο.
 Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρα—ὀκτακτὰ φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Τετάρτη τοῦ Φλεβάρη κί' εικοστή,
 καὶ θυγαῖνον μασκαράδες θαυμαστοί.

Μπάλα κοστουμὲ τοῦ Φασουλή, πλουσιωτάτου κουρελή.

Φ.—Ἄν κί' ἡ πολύπλοκος πατρὶς εὐρίσκειτ' ἐν κινδύνῳ,
 πλὴν σὺς ἔλατε πρὸς ἐμέ,
 κί' ἔφετος μπάλο κοστουμὲ
 σὲν κί' ἔλλοιτε σὺς δίω.

Ναὶ μὲν κυττάζω θλιβερός
 τὰ κατίσχυα Ταμετα,
 ναὶ μὲν μαστίζεις σοβαρῶς
 τὸ κράτος βουλιμία.

Ναὶ μὲν ἀμέτρητα δαινὰ
 ἐπαπειλοῦν παντοτεινὰ
 τὴν γῆν αὐτὴν τοῦ κλέους
 σὲν σπάθη Δαμοκλέους.

Ναὶ μὲν μαχόμεθα δαινίδες
 περὶ τὸν ἐπίουσιον,
 καὶ πῖνα σήμερ' ἀπηνῶς
 ἔστην τόπον δρεῖ τὸν πλούσιον.

Ναὶ μὲν καὶ πρόσφυγες πτωχοὶ
 μὲς ἦλθον ἐδὼ πέρα,
 καὶ νέος ταμπούρης ἦξεν
 περὶ κενὴν γαστήρα.

Ναὶ μὲν ὁ φόρος κυβερνή,
 καὶ πρέπει σ' τὴν Ἑλλάδα
 τὸ Καραβάλι νὰ περῆ
 μόνο μὲ φασουλέα.

Ναὶ μὲν τὸ γένος ἀθωματ
 κί' ἐν οὐ παικτοῦς δὲν παίζει,
 καὶ στρώνεται χωρὶς ψαμί
 Ἄποκρας τραπέσι.

Ὅμως δὲν πρέπει καὶ γ' αὐτὰ νὰ μὴ μασκαρευθοῦμε
 καὶ μὴ μουντζουραῖς τυγαμῶν νὰ μὴ μουντζουρωθοῦμε.

Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά,
 πρέπει κί' ἔφετος, βρε παιδιὰ,
 λίγακι ν' ἀπορέψωμε,
 νὰ πωμο, νὰ χορέψωμε.

Ἐγκαίσα κί' ὀρθόντα
 κί' ἔλο κτύπα καὶ βρόντα.

Πρέπει καὶ σήμερα μ' αὐτὰ
 τὰ κλασικὰ μὰς χέλιμα
 νὰ πωμο λίγα χωρατὰ
 γιὰτ' εἶναι Καραβάλιμα.

Ἀκούστε τὸν Φασουλή,
 ποῦχει μισθὸν καὶ γινῶσι...
 καὶ τάχα τί μὲς ὄφελει
 μελαγχολία τόση;

Καὶ σάκκον ἂν φοροῦσαμε
 καὶ λυπημένοι μείνωμα,
 μὴ τάχα θὰ μ' ἀπορέσωμα
 καλλίτεροι νὰ γίνωμα;

Κί' ἂν πάλι πιναροκλάψωμα τὰ τόσα βασιλὰ μὰς,
 κί' ἂν γὰρ τὸ γένος καταρτεῖ βροδομα ταμπούραδες
 κί' οὔτε μουσοῦνα βάλωμα σ' τὰ δόλια μούσοῦνα μὰς,
 θαρρατε πῶς δὲν θαμάστε γὰρ τούτο μασκαράδες;

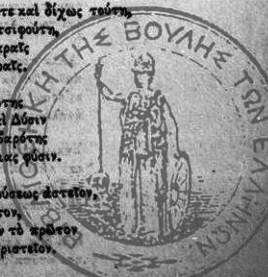
Περικλέτο μου μεγάλη,
 μὰ μουσοῦνα ξαναβάλε,
 καὶ παραιτὰ τὴν γαλοῖα
 καὶ σαχλὴ μελαγχολία.

Τὴν κακὴν ψυχρὴν σου φάσκα,
 Περικλέτο μπεχλιδάκη,
 ἂν νομίζῃ πῶς ἡ μάσκα
 τὸ μασκαράλῆμα κένει.

Ἔτσι κί' ἔτσι μασκαράδες εἰμότε καὶ δίχως τούτου
 κί' εἰς τὴν βάλωμα, τοιφοῦτα,
 μ' εὐθυμίας καὶ χαρῆς
 νὰ γενωμο δρεῖ φορατ.

Ξερεὶ κάθε πατριώτη
 κί' εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσην
 πῶς δὲν πρέπει σοβαρῶς
 ἔστην εὐτραπέλιον μὰς πρῶσιν.

Ὅλοι ξέρουν τὸν Ρωμῶν ἐκ ἐξουσίας ἀπὸ τῶν
 Φασουλῶν ἢ Πιερῶν,
 κί' εἰς αὐτὸν δοροῦν τὸ πρῶτον
 τῶν σκωμμάτων ἀριστοῦ.

Μά κι'ό μέγα, Οδρελάνδος, τῶν γελοίων θιασώτης,
λέγει τῆς εὐτραπέλειας ἡ φιλόγελοις θεότης
ὅτι κυβερνεῖ σοφῶς τὴν κοιλίδα τοῦ κλαυθμῶνος
μ' ἕνα σκῆπτρον ἐλαφρῶν κι' ἰσχυρότατον συγχρόνως.

Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τῶν μῶμων
πνεῦμα σαρκασμοῦ πλανᾶται,
καὶ καθένος φιλοσκώμων
καὶ χωραταζῆς γεννάται.

Αὐτὰ κι' ἄλλα θυμηθῆτε
καὶ κανεῖς ἄς μὴν ποιῆ,
κι' ὅλοι σας μασκαρευθῆτε
γὰρ τὸν μπάλον τουτονί.

Κι' ἐμέ, φίλοι συμπόλιται, μ' ἔρωγε μελαγχολία
κι' ἔβλεπα πεσμένα μπρός μου τόσες δόξες ἑλιστάς,
κι' ἐγὼ σκόπευα νὰ μείνω μελαγχολικός ἐφθεο
καὶ νὰ μὴ ἀνοιξῶ διόλου τοῦ σπητιοῦ μου τὸ περῆτο.

Κι' εἰς ἐμένα τῶν πολλῶν
ὁ βαρὺς ἀντήχει θρήνος,
πλὴν ἐμφανισθεῖς γελοῦν
ὁ Κερνάβελος ἐκείνος.

Μοῦ φωνάζει : παρευθός
σῆμα νὰ μασκαρευθῆς.
Βάλε πύλακα καὶ τελεῖα
στὴν σαχλομελαγχολία.

Τίποτα μ' αὐτὴν δὲν βγαίνει,
τίποτα μ' αὐτὴν δὲν κανεῖς,
ὅτι γέγραπται θὰ γένη
κι' ἄδικα μὴ γολοσκάνης.

Τρεῖς μὲ τὸν Περικλέτο
νὰ γραλιεῖς τὸ περῆτο,
σῆμα, βλάκα μὲ πατένας.

Καὶ σκιρτῶν καὶ πλήρης ἄεθρους
θάμβωσε χρυσοκονθάρους
μὲ τὰ τόσα φουριμένατα.

Ἐσὺ σὰν σῶφρον Φασουλῆς
δὲν πρέπει νὰ μελαγχολῆς
μὲ τοὺς κοινούς τοὺς ἄλλους
τοὺς ἀεροκεφάλους.

Μικτρίσει τοὺς σοβαροὺς
καὶ κανε μασκαροχοροὺς,
κι' εἰς τούτους κάλεσε τῆς
τοὺς πρώτους συμπόλιταις,
τοὺς πρόσφυγας τοὺς δυστυχεῖς
καὶ τοὺς Ἀγγιλιεῖτας.

Ἄλλὰ προσκάλεσε κι' αὐτοὺς,
ποῦ μ' ὄνειρα σιτίζονται,
κι' ὄσους μ' ἑλλοδαῖς πυρετοὺς
ἀνηλεῖς μαστίζονται.

Σῆμα, κεράλι νεροῦλο
καὶ κάλεσε παρακαλῶ
κι' ὄλους τοὺς ἀπάτους
ἀθεραπτεῦτου κράτους.

Καὶ δίνε κατακεφαλιὰς
καὶ κτύπα φηλοκάπελα,

καὶ θώπευε τρανῶν κοιλιάς
καὶ λόγια λέγ' εὐτραπέλα.

Μὴ θλιβέσαι, μὴ φοκίξες
πρὸ Κρούμων καὶ πρὸ Βλάχων,
μὰ κάλεσε καὶ τὰς σκιάς
τῶν Μαραθωνομάχων.

Ἦθεν ὑπήκουσα κι' ἐγὼ στὴν συμβουλήν μὲ ζῆλον
καὶ κἄνω μπάλο κοστοματῶ πρὸς τέρψιν τόσων φίλων
εἰς τὸ πλατὺ μου μέγαρον τὸ μεγαλοπρεπές,
ποῦ τὸ στολιεῖ κίτρινον πρὸ χρόνων καναπές,
ἐν δὲ νὰ βάλετε κοστοῦμα λουστὰ δὲν ἔμπορέσετε
τοῦλάχιστον ἀνάποδα τὰ ροῦχα σας φορέσατε.

(Εἶπεν αὐτὰ, καὶ φαίνεται μὲ πρόσωπα ποικίλα
ὁ Κόντες ἄλος χάρις
ὡς εἶδος γκαμηλιάρης,
κι' ἔρχεται κι' ὁ Σιμόπουλος, καὶ κανεῖ τὴν γκαμήλα.)

Θεοτ. — Πῶδ' ἀπ' ἐδῶ, πῶδ' ἀπ' ἐκεῖ,
πῶδα, κυρὰ λογιτικῆ,
καὶ βρισκε περισσούβιατα
κι' οἱ φίλοι θέλουσ' γεμμάτα.

Πῶδα, Σιμόπουλε, μ' αὐτοὺς
καὶ ἔξανα τὸ σκελίτε,
πῶδα, καὶ θέλουσ' στρατοὺς,
μὰ θέλουσ' καὶ ρουσεῖτε.

Μ' ἐκεῖνα τὰ λογιστικὰ
πολλοὶ σηκῶνον μύταις,
πῶδα, καὶ μπλέξαμε κικὰ
μὲ τοὺς τριτοκομῆταις.

Πῶδα, καὶ μπόρα, ζόγια μου, σὲ βρῆκε ἔαρνική,
ποῦγεις μαρὰδὸ σὰν Ὀδυσσοῦ ἀρχαῖο; τῆς Ἰθάκης,
πῶδα, καὶ σοῦ ριγτήκανε μὲ τὴν λογιτικῆ
ὁ Ρέπουλης, ὁ Γούναρης, ὁ Πρωτοκαπαδακῆ.

Ἀνδρίκου, στὰ γεράματα
καὶ τὴν οὐρὰ σου κούνα,
καὶ λὲν πῶς ἔχουσ' ράμματα
γὰρ τὴν δίκη σου γούνα.

Κυρὰ νταρντᾶνα χόρευε
καὶ νούμερα συσσορευε,
κι' ἄκου γὰρ διακομολόγα τῶν φίλων τῆς παλάβραις
κι' ἄσους νὰ βγάλουν μαύραις.

Πῶδους νὰ χορῆψομε
μὲ κάθε μας βωδάκι,
τὸ λάθος ἄς γυρῆσομε
τοῦ Πρωτοκαπαδακῆ.

Ἄλλο καὶ τοῦτο ἔαρνικό
καὶ κάδο μασκαρένιο...
αὐτοὶ τὸ λὲν σηματικῶ
κι' ἐκνεῖον τιποτένο.

Δὲν ἐκουγες μὲς στὴ Βουλή
παρὰ γὰρ αὐτὸ τὸ λάθος,
καὶ πῶς ἀλλογγομῶς πολλὰ
σοῦ ρίχτηκε μὲ πάθος.

Γὰρ φύλλου πρῶτημ ζητοῦ
νὰ βγάλουν ὄλοι τᾶκτι τῶν,

και λυσασαμνοι δην κρατου
την γλωσσοκαταρακτη των.

Πηδα και βολτατζερονου
στη στρουγγα ζενοι σκίλοι,
πηδα και στραπατσάρουνε
τόνορε μεσ οι φίλοι.

Πηδα κυρά μου ζηλευτή,
τζόγια κατατρογμήνη,
πηδα και πτε μου μεσ' οτ' αυτι
τι κίχο μεις προσμένει.

Πηδα βαρβάτη να φαγη
και να φωνάξ' η σάτην :
τό φρεμα της γαληνής,
της Ρούσας, τὸ φουστάνι.

Πηδα για να πηδήσουμε
κόντρε τι κήταις κλάδωνται :
πηδα να τραγουδήσουμε :
τρια πουλάκια κίθωνται.

Πηδα κυρά λογιστική,
μεσ' οτ' αμακαρλήκια,
και μουταρδες μερικοί
ζητουν οπουράλικη.

Γυρομένη μεταβολαίς
κι' άπαρα κάτω της χολαίς
μοσ φέρουν κάθε τόσο,
και πεις θα ποίς γλυφάεις.

Και με την τρώση την γλυπὴ
τὸ μωτρο των σουφρονει,
ἀλλ' ὅμως και με τὴν κηκλή
τόσημ της δην ἰθρονει.

Ν' ἄρρωδη τὴν πολιτικὴν
δὴν ἔδωκεν ὁ θεός σου.

μακρὴ καὶ γιὰ θεά' Γπουρχική
μέ φαρμακείου βλο.

Πήδσοι να πηδήσουμε,
κι' ἔλα να φιλιδύσουμε,
διδασκτικὰ βιβλία,
ποὺ γράφουν γιὰ Σχολαία.

Πηδα να μάθουν τὰ Σχολαία
της Ἄλφας και της βήτας,
πηδα και βρόκαμε δουλειά
με τούς Ἀγγιαλίταις.

Ἦλθε Καρνάβαλος λαμπρός,
με τούτους θεά γλαντίου...
χιλιοι με πέριουν ἀπό μπρός
και θεὸ χιλιάδες πίσω.

Πολλὰ κουράζε κρέμονται,
ρεύγουν τὰ λουδοβίκια,
κι' Ἀγγιαλίταις βρέμονται
γιὰ τὰ Στραπενοβίκια.

Ἐλάτε να μοιράσουμε
και' στους ἀμαγμένους στρέμμαται,
φέρετε να ποίς κεράσουμε
κι' ἐσώθηκαν τὰ φέμματα.

Κι' ἔν μένη μεσ' οτ' ἠν Βουλγαρία κι' Ἀγγιαλὸς δευτέρη
σάχτη κι' αυτι και κορναχτός να γινη πέρα πέρα.

Ἐδα' οτ' ἠν μάνη τὴν κωνίη
γενινοῦν ἀνά κι' οἱ πέτινοι,
κι' εἰς βλοῦς μακ' ἀπὸ κοινοῦ
φέρται τὸ μάνη τ' ὀδρανῶν.

Μεγάλων καλῶν ἔδωκεν,
και' τόρα κηλέτε ο' ἔλατ
σπεράκη κι' ἐπιτικῶν
γιὰ τὰ Σ τραπενοβίκια.
Ἄδραστοι τῶν κηκλή
δοῖτες τὰ πουλάκια...

πίδα, κορμί μου λιγρό,
και νήφου κι' αποπάγαμε.

Ήπε, και μόλις ἔβλεπ' στὸν φίλο του στεφάν
ταχυὸς ὁ Στεφανόπουλος ὁ τῆς Παιδείας φθάνει,
κι' ἡ τῆς σοφίας Ἀθηνᾶ και τοῦ Διὸς ἡ κόρη
ἐφάνη μὲ τὸ δόρυ,
κι' ἀνέβ' εἰς ὑπερύψηλον ἀπὸ βιβλία λόφον
και κράζει: δεῦτε λάβετε σοφίαν ζυλοσφών.

Ἄευτε βιβλία λάβετε, γεννήτορες, ἐγγχώρια
θλιών τε κι' ἀρρένων,
δεῦτε συνδέσμου λάβετε και ρήματα και μόρια
και φῶς ἀπομωραίνον.

Ήϊπε τοιαῦτα ἄστου χοροῦ τοὺς κύκλους ἡ γλαυκῶπις
και κατεγέλα κι' ἔσκωπτε φυλλάδας τῆς Εὐρώπης,
κι' ἔχασκαν ἀποκάτω τῆς διάφορα Σχολεῖα
και κατακέφαλα πολλοῦ, κτυπούσε μὲ βιβλία.

Κι' ἐψαλλιδίζετο σωρὸς
φυλλάδων πολυφύλλων,
κι' ἐθρήνει γύρω γοερῶς
ὁ περιώνυμος χορὸς
τῶν βιβλιοκαπλίων.

Φασ. — Ἴτε, νήπια και βρέφη, πρὸς σοφίαν ζηλευτήν,
πλὴν ἀκούσωμεν και Γάτσον, τὸν τοῦ Βούλου βουλευτήν.
Ἐκ διδακτικῶν βιβλίων ἀπεκόμισεν αὐτά,
και καθένας ἀκουέτω
ταῦτα πάντα, Περιχλέτο,
μὲ προσθήκας ἰδικὰς μου και δικά μου χωρατά.

Ἡ χιονάτη φουσανέλα, ποῦ μᾶς ἐνθυμίζει δόξας
και γι' αὐτὴν ἀκόμη στίχοι ποιητῶν ὑφαίνονται,
εἶναι κατὰ τὰς φυλλάδας ἐνθυμα λευκὸν μὲ λόξας
ἔπως κρύπτη τὰ κρυπτεὰ κι' οὕτω πως δὲν φαίνονται.

Πλὴν τὰ φράγικα προσθέτω, τὰ τῶν φράγκων δηλαδὲ,
εἶναι λίαν μικρὰ
και δὲν κρύπτουν ὅσα δεῖ
νὰ μὴν εἶναι φανερά.

Τι δ' ἔστιν ἀλέκτωρ, βράχες, ὁ καλούμενος κοινῶς
κόκορας και πετεινός;
Κατὰ τὰς διδασκαλίας
ἔστιν οὗτος ὄρνις ἄρρηγ,
συνουδεύουσα θηλείας
μὲ λεπτότητα και χάριν.

Τι δὲ κότα, φίλον ἦτορ;... ὄρνις εἶναι θηλυκὴ,
τὴν ἑποῖαν συνουδεύει διαρκῶς ἀρσενικῇ,
ὠτόκοις δὲ τυγχάνει,
πλὴν ἂν ὡς δὲν κἀν,
τότε λέγεται δημόδης και πακογνώστος ὠδῆ,
μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ:
Ἄ' σὸ δὲ ἀβάλο γὰρ κλωσσα,
ἄ' φέτος θὰ σὲ κἀνω γρόσα.

Ἔστι δ' ἰδὲν ἑνίοτε, γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ,
νὰ κακαρίζῃ μὲν αὐτῇ, κι' ἔτερα νὰ γενεῖ,
και τότε λέγουσ' οἱ σοφοὶ τὴν σκίφιν πεμφκότας:
ἄλλοι τὰ κακαρίσματα κι' ἄλλοι γεννοῦν ἡ κῶταις.
Ἄρρηνες δὲ και θήλειαι χειμῶνα τε και θέρος
εἰς ἐν οἴκοισι μέρος,
τοῦθ' ἔπερ προσφύστατα καλλόμεν κοτέτασι,
προκρίνω δὲ τὸ κρέας τῶν κ' ἀπὸ τοῦ κοκορίτσι.

Χαίρω βλέπων μαθητὰς,
ποῦ σχολάζουν κατ' αὐτάς,
ἔρτι δ' ἔπαισαν φοιτῶντες εἰς σοφὰ διδασκαλεῖα
κι' ἀγοράζοντες βιβλία
πρόσθησι τὴν ἡλικίαν,
πρόσθησι και τὴν βλακειάν.

Ταῦτα περὶ τῶν φυλλάδων, ποῦ φωτίζουν τὴν Ἑλλάδα,
εἶπε κι' ὁ ζυλόκος ρήτωρ, ἡ γνωστὴ ψευτοφυλλάδα,
και καθεὶν προσεκλημένους ξεκαρδίστηκε σ' αὐτὸ γέλοιο
και ξεσχίστικαν φουσανέλα κι' ἔγινικαν κουρέλια.

Κι' ἐνεφανίσθησαν πολλοὶ
κι' ὁ Καραπάνος σὰν πουλί,
κι' ὁ κόσμος ὁ τοῦ τρικαντοῦ
και φουσταγιῶν ἰππότηας,
και πρόσφυγες ἀπὸ παντοῦ
και πετεινοὶ και κῶταις.

Μὰ κι' ὁ Ράλλης τραγῆτος πετῆ
ἔστη βοῆ τοῦ χοροῦ και τῆς ἄλῃ,
και τὸν Νέγρη μπουστά τοῦ κυττῆ
κι' ἔνα μ' ἐμπροῦ ξεφωνίζει και πάλι
σὰν κι' ἔκλειο ποῦ τοῦσκουζε τότε
μὲ δευτέρη κι' ἐντὸς τῆς Βουλῆς,
και τὸ λένε συχνὰ πατριῶται
κι' ὁ τραλλὸς τοῦ Ρωμηοῦ Φασουλῆς.

Μὲ τὸ μ' ἐμπρο τοῦ κλεινοῦ χρυσομάλλῃ
πέγνον φῶρα μικροὶ και μεγάλοι,
κι' ἦτο σύνθημα τοῦτο ἔσ' τὸν μέγλο
κι' ἔνας μ' ἐμπρο ξεφωνίζει ἔσ' τὸν ἄλλο.

Και μὲ δόξα πηδῶντας μονάχη
ἔσ' τὴν κυρτὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ ράχη
μελετῆ τοὺς τρανοῦς μασκαράδες
και κουρέλια ζητῶνας φορεῖ,
καμωμένα κι' αὐτὰ μὲ παράδες,
ποῦ τοὺς εἶχαν μαζ' εἰς οἱ χοροὶ.

Διαβιβάζομεν ἡμῶν
συλλυπητήριον θερμὸν
πρὸς τὸν Ἰορδανόπουλον τῆς Ἀθηναίχῃς,
ἀπόλειαν ὑπάρξεως θρηνητῶν ἀδελφικῆς

Και καρπόσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἄγγελλας.

Ἄ Σόλλογος ἐξέδωκε βιβλίον ὀφελικόν
Μελέτην, περιουτικὸν
ὑπέροχον, μοναδικόν,
κι' ὑπὸ καλῶν ἀληθῶς γραφόμενον δοκίμων.

Ἄ Λάτος ὁ Γιάννης ἔβγαλε στίχους πρώτης,
ποῦ πρέπει νὰ τοὺς πᾶρη καθένας πατριώτης.

Μελοδίκαι ποιήσεις Εἰρήνης Ἀθηναίας,
λογίας θεσποινίδος και ποιητρίας νέας.

Ἴτε πάντες εἰς τῆς Ἠθῆς τὸ γνωστὸν ζυθοπωλεῖον
Νικολῆ τοῦ Γρακουμάκη, τέλειον ἐκ τῶν τελείων.
Ἄνοικτὸν μέχρι πρωτῆς σ' τὴν Ὀμόνοιαν ἐκεῖ,
ἐνταλῆς καθαρῆτος, κι' ἔχογος μαγειρικῆς,
μύτρα πρώτης Κλωκαριδῆς και ποικιλία φαγητῶν,
ὁ καλλίτερος ὁ κόσμος πάντοτε σ' αὐτὸ φοιτῆ,
ὅρα δὲ τὰ Καρναδέλια τοῦτα θεωρεῖται μόνον
καταφύγιον δι' ὄλους κι' ἐλπίριον τῶν πόνων.
Κέρρα μας, κύρ Γρακουμάκη, κέρρα μας, κύρ Νικολῆ,
μέγας ἔπαινος σοῦ πρέπει κι' ἀπὸ μὲ τὸν Φασουλή.